

fordi vi faar en fri Forfatning. Selvfølgelig, de gamle Guder nedstyrtes i det yderste Mærke, og det er endda gaaet saadan, at det har knebet med at vise den konstitutionelle Konge den traditionsmæssige Honor. Men Snobberiet vender sig andre Steder den, ud til Masserne; og maaske kan ogsaa heri søges nogen Forklaring paa det stærkt forcerede Tempo, vi har faaet paa flere forskellige Omraader. Denne Bemærkning gælder maaske i mindre Grad for Jylland, hvor man har været Enevælden noget mere paa Afstand, og hvor Ligheden med den engelske Race maaske er noget større.

Jeg skal slutte med en Bemærkning om Undervisningsministeren og Færøerne. Jeg skal ikke komme ind paa Realiteten i denne Sag, men kun sige, at en Bestemmelse, som faktisk stiller det danske Sprog ugunstigere, end Tilfældet har været før, en Bestemmelse af en saa umaadelig Rækkevidde bør efter min Mening ikke kunne træffes af en Minister, der tilsyneladende paa det paagældende Omraade har foretaget en mindre nøgtern Overvejelse af samtlige de dermed i Forbindelse staaende Forhold. Saa vigtige Bestemmelser, der i Betydning langt overskygger mange Lovgivningsarbejder, bør prøves af et Rigsdagsudvalg. Vi bør i et saadant Spørgsmaal have og har ogsaa i nogen Maade — det vil jeg indrømme — nærmet os et fælles dansk Synspunkt; dette opfordrer saameget mere til, at en saadan Sag blev overvejet af en noget større Kreds og ikke afgøres paa egen Haand af den enkelte Minister.

Det samme, vil jeg sige, bør være Tilfældet, hvis man vil forandre Retskrivningen. Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen har været inde paa det Spørgsmaal tidligere, idet han sagde, at noget saa betydningsfuldt som Forandringer i Retskrivningen bør ikke afgøres alene af, jeg vil naturligvis ikke sige den tilfældige Minister, men i alt Fald den undertiden noget tilfældige Minister, men underkastes en nøjere Prøvelse her i Tinget. Ved de sidste Retskrivningsreformer har vi faaet mere slettet af det jyske, end vi Jyder sætter Pris paa. Der er jo ikke saa meget tilbage, og at man gaar videre i Grønnegadedialekten, skal vi dog ovre i Jylland have os frabedt. Jeg mener altsaa, at saa vigtig en Ting maa prøves og overvejes i en større Kreds end et Ministerium.

N. Johan Laursen: I een Henseende var det overmaade fornøjeligt at høre den højtærede Finansminister fremlægge Finanslovsforslaget for 1926—27, idet der jo var en

vis optimistisk Stemning over hans Tale. Det plejer ellers at være saaledes, at Finansministrene ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget for det kommende Aar kommer med stærke Advarsler til Tingene om nu ikke ved forøgede Krav at ødelægge det gode Forhold mellem Indtægt og Udgift. Naturligvis kom den højtærede Finansminister ogsaa med disse Advarsler, om end i en forholdsvis blid Form. Det glæder jeg mig over; for jeg kan ikke nægte, at der er visse Ting, som jeg kunde ønske lidt større Bidrag til, og dem vil jeg begynde med at nævne.

Jeg skal begynde med den højtærede Kirkeministers Afsnit, § 19. Det gør mig for saa vidt ondt, at jeg skal begynde dér, for jeg maa erkende, at den højtærede Kirkeminister og jeg ved sidste Finanslovbehandling var nogenlunde enige om, at naar han gik med til en Bevilling paa 25 000 Kr. som Tillæg til det, der tidligere var bevilget til den saakaldte Kolding Sydkirke eller Kristkirken, vilde man nok kunne magte den Opgave, man havde foresat sig. Jeg maa desværre nu sige, at det var lidt for lyst set og tænkt af os begge, at det kunde lade sig gøre. At man er kommet i yderligere Trang, skyldes ikke Mangel paa Offervillie fra Koldings Beboeres Side overfor Rejsningen af Sydkirken, og det skyldes heller ikke Ødselhed i nogen Maade, men det skyldes Tidsforholdene, der har gjort, at de Overslag, som man i tidligere Tid mente vilde være holdbare, i de følgende Tider blev fuldstændig overskredet.

Jeg maa, førend jeg slutter dette, sige, at hvis der ikke er andre Grunde til at yde en Tillægsbevilling til denne Kirkes Fuldførelse — ja, den er paa en Maade fuldført og taget i Brug, men altsaa til, at den kan faa en Drift, som Menigheden kan bære, er der den Grund, at der fra mange Sider er bragt betydelige Ofre, og at man har været overordentlig virksom for at faa de private Bidrag til at naa op til det Beløb, der var sat som Vilkaar for de store Tilskud. Endvidere har Kommunen dels ved at skænke Grund, dels ved alle de Arbejder, som er foretaget omkring Kirken for at gøre Omgivelserne kønne, ligeledes bragt betydelige Ofre.

Dette mener jeg berettiger til under de givne Forhold at frembære det Ønske, som man har bedt mig om at forebringe for den højtærede Minister og for dette Ting, med al den Varme, jeg sidder inde med: at der i det mindste maa blive tildelt denne Kirke 15 000 Kr. til. Dermed mener man, at man, nøje regnet, kan hjælpe sig, og man mener, at man kan skaffe Resten af det,